

tiste Betænkkeligheder, der bevæge mig i denne Sag, men jeg troer, at der frembyder sig meget Betænkkeligt ogsaa for en alvorlig politisk Betragtning. Man kan give den islandste særlige Forfatning den størst mulige Udvikling, idet man ikke alene giver den liberalest mulige Grundlov, men ogsaa henfører til de islandste særlige Anliggender, som fuldkomment ere overladte til Islændernes egen Naadighed, saa Meget, som det paa nogen Maade kan forsvares. Man kan give Islænderne ikke alene den fulde Dispositionsret med Hensyn til deres egne Indtægter, men man kan for at hjælpe paa dem ogsaa give dem meget betydelige Tilskud fra den danske Statskasse; men derimod kan man ikke indrømme dem, at de almindelige Bestemmelser, som Grundloven indeholder for hele Riget, inclusive Island, først skulde datere deres Retskraft fra denne Forfatningslov; men det vilde aabenbart være Følgen af Udkastets første Paragraph. Og med Hensyn til Fremtiden tør jeg sige, at en Paastand fra Islænderne om, at vi ikke fremtidigt skulde kunne forandre Grundloven uden deres Samtykke, vilde være endnu mere juridisk utilstedelig end det Meste af, hvad der ellers af de islandste Kronjurister i den Henseende er blevet anført. Naar imidlertid de paagjældende Grundlovsbestemmelser først datere deres Retskraft for Island fra Forfatningslovens Tilbliven, saa tænker man — vilde man muligen sige — jo derved paa disse Grundlovsbestemmelser i deres nuværende Skikkelse, og dersom altsaa den danske Rigsdag f. Ex. vilde meddele sit Samtykke til, at Kongen ogsaa blev ordne Forholdet vedrørende Regjeringens Førelse i Tilfælde, hvor Kongen ikke selv kan forestaae den, paa en anden Maade, saa vilde Islænderne kunne gjøre Paastand paa, at denne Forandring ikke gjaldt for Islands Bedkommende uden Islændernes Samtykke. Jeg troer, det er fuldkomment umuligt at gennemlæse de særegne Bestemmelser med Hensyn til Civillisten, Appanagerne, det udenrigske Diplomati, Statsgjælden, Forsvarsvæsenet osv. uden at trække paa Smilebåndet, selv om man har den allerstørste Godhed og Kjærlighed for Island; thi da det er givet, at Is-

lænderne ikke skulde bidrage en eneste Skilling dertil, er det dog forunderligt at udtale, at de ikke skulde have Stemme med ved Fastsættelsen af Appanagerne eller af Civillisten til den fælles Konge. Men Sagen har ogsaa en langt alvorligere Side; thi naar det i § 3 staaer antydet som en fjern Mulighed, at Islænderne kunne komme til virkelig effektivt at deeltage i den danske Lovgivnings- og Bevillingsmyndighed paa den danske Rigsdag, saa vil det sees, at der strax derefter staaer, at Kongen og Althinget skulde ved Lov fastsætte, hvorledes Islands Deeltagelse i Lovgivningen angaaende de fælles Anliggender fremtidigt skal være; ved Udtrykket „Lov“ maa der jo nemlig i denne Forfatningslov forståes en af Kongen af Island — thi anderledes kan Kongen egentlig ikke betegnes efter dette Lovudkast — i Forbindelse med det islandste Parlament truffen Bestemmelse om, naar og paa hvilken Maade Islænderne skulde møde her paa Rigsdagen og indtage Sæde her. Altsaa siger jeg, at det er en driftig Omgang med den danske Grundlov. Det vil være en fuldstændig og absolut Nødvendighed at sige, at en saadan Bestemmelse kun kan træffes ved en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov. Forøvrigt er jo selve Begrebet Lov, skjøndt der juridisk ikke kan være Tvivl om, at, naar det forekommer i Forfatningsudkastet, betegner det en af Kongen og Althinget vedtagen Lov, paa ingen Maade opretholdt i denne Betydning i Udkastet; thi i § 11 tales der om, at Embedsmænds Pension „fastsættes i Overensstemmelse med Pensionsloven“; men da man ikke blandt de midlertidige Bestemmelser finder nogen, som siger, at, indtil der gives en særlig islandsk Pensionslov, skal den danske Pensionslov gjælde, maa der her ved „Lov“ forståes den af den danske Rigsdag vedtagne og af Kongen stadfæstede Pensionslov. Egnede Spørgsmaal vil der kunne opstaae ved alle Paragrapherne med Undtagelse af dem, der høre hjemme i en saadan Forfatningslov og særligt vedrøre Island. Der vil kunne opstaae Fortolkningsvanskeligheder, som vilde være saa godt som uløselige, og deraf vil der atter kunne opstaae saadanne statsretlige Forviklinger, som vi have lært til-